

juk töredezetten hallik hozzám; egy-egy szó, egy-egy mondat:

- Szeretnék... a haretérre...
- Undorító itthon nagyon.
- Odafönn... jobb... Szeretnék már...

én is...

Most összekoccannak a finom pezsgőspoharak. Isznak.

- Hallottatok... Nyárai... elesett.
- Ne mondd. Igazán?
- Honnan tudod?
- Itt... a gyászjelentés.

Feketeszerű gyászjelentést mutat. A többiek elveszik tőle. Olvassák.

- Szegény. Ezt nem hittem volna.

Csend. Ujra isznak. A primásnő felveszi a hegedűjét. A társasághoz megy.

- Főhadnagy ur. Egy szép nótát.
- Maga ideülhet, de nóta nem kell.

A lány a szomszédos asztalra teszi a hegedűjét, aztán leül. A pincér új üveg pezsgőt hoz. Tölt. A tisztek összekoccintják poharukat. Isznak.

Most nyílik az ajtó és száználmas alak lép be rajta: borostás, elvadult arcu cigánykatoná. Botra támaszkodva, kétrét hajolva nehezen lépdél előre; a derekát találta el egy golyó. Busan, szomorúan, tört szemekkel néz a tisztekre, tisztelni próbál, aztán félszegen leül egy asztal mellé. Alig hallható hangon, szinte suttogva mondja a pincérnek:

— Egy pohár vizet... Egy zsömlécskét kérnék...

A tisztj társaság egy tagja szánakozva néz a szegény sebesülthez:

- Gyere ide, fiam.

A katoná felkihelődik lassan és odabotorkál a hadnagyhoz. Ujra tisztelni akar; a hadnagy int neki:

- Hagy l, fiam. Ül le.

Széket húz az asztalhoz és leülteti a sebesültet. Aztán a pincérhez fordul:

- Poharat, Egy imbiszt.

A pincér elsiet és hozza a poharat. Teleönti; odaadja a katonának. Az iszik egy keveset, aztán körülnéz. Halkan, tüdőbeteg hangon válaszol a kérdésekre, hogy hol sebesült meg, mi baja, mennyi ideje. Egyszerre a szomszéd asztalon fekvő hegedűre esik a tekintete. Kiegett, lázas szemei felragyognak, aztán torz mosoly vonul végig az arcán.

- Hegedű...

És a következő pillanatban már végigfutnak az ujjai a kopott hurokon és felsír mély, igaz bánattal a nóta:

„Valanól a szerb határon.“

A tisztek összenéznek mosolyogva, de elboruló arccal, és rámerednek a katonára, aki csak huzza, huzza a vonót a hurokon, hogy remeg bele az egész beteg, gyenge teste.

A közeli templomtoronyban hármát üt az óra... Hajnalodik...

HIREK

oooo

A török Vörös Félhold képeslevelezőlapjait 20 fillérért árusítja az Országos Bizottság, (Budapest, képviselőház.)

Négy negyvenhatos levele az olasz harctérről.

(Saját tudósítónktól.) Érdekes levelet küldött négy 46-os katona az olasz harctérről. Magyaros nyíltsággal írják meg, hogy a szegedi fiúk milyen gondolatokat táplálnak a háborúról és az ellenségről, meg azt is, hogy a zöld parolinak milyen félelmetes a hirneve a csaták minden frontján. A levelet itt közöljük:

Kelt, 1915. IX. 3. Haretér.

Igen tisztelt Szerkesztőség!

Bátor vagyok e soraimmal meglátogatni önöket az olasz frontról, melyet az Iszony partján írok a sziklák között. Ezen dicső ezredünknek, a 46-os gyalogezrednek katonája mondhatom, hogy a Csanád, Torontál és Csongrádmegyei apák és anyák büszkéi lehetnek reánk, 46-osokra, mert amióta a harc megkezdődött, kifogástalanul megállottuk a helyünket. Előbb Szerbiában mutatkoztunk be, azután Galiciában ismerték meg a zöld parolit. Ha támadott az orosz s meglátta a zöld parolit, futott vissza és elmenekült, aki tudott.

Emlékezem május 4-ikére, amely emlékezetes lesz, míg élek. Mert amikor észrevettük, hogy meglógott a muszka, és elindultunk, ott hagyva jó „keresztyei“ várszerű dekkunkat. Ott maradt a tábori ág, asztal, szék és a nyikorgó fali óra, és mentünk a muszka után. A nap melegétől nehéz volt a mars, de mikor láttuk az üres orosz stellungot, óriási bátorság fogott el bennünket. Hogy is ne! Az orosz ötszörös „svamléniával“ volt befészkelve, szembe mi velünk és mégis megfutott. Ugy éreztük, hogy semmi sincs a hátunkon, a tiszt uraink alig birtak velünk. — Gyereünk! gyerünk, — egymást biztatva, — ne hagyjuk, hogy leüsse a sátorfáját! Mondhatom, hogy nem is volt neki ideje, mert valami gyorsan mehettek, az ut mindenütt tele volt elhagyott municióval, „rüsztinggal“. El sem lehet mesélni, pedig ott voltam.

Az örömtől nem éreztük, hogy fáradtak vagyunk. Az utak szélén, erdőkben, szántóföldön, mindenütt egymást érték az orosz sirok. Még a keresztfákon is meglátszott, hogy mily rémültek lehetnek. Gyors, girbe-görbe irásokkal rótták a fejékre az ott nyugvónak a nevét, az irások is frissek voltak.

Most, hogy itt vagyunk, itt is meg vagyok győződve már, hogy az olasz is gondol valamit felőlünk, mert nincs már oly rohamozó kedve, mint mikor ide jöttünk. Akkoriban még nagyon durcásak voltak. Most már eléggé szelidek kezdenek lenni, alig tesznek kárt közöttünk. Képzelné is lehet kérem a mi 30 és felesünket, mikor utra bocsátják tüzeinket, hogy mily izgalmasan készítik az olaszok a „platzot“ neki, mert a levegőbe úgy megy, sirva, jajgatva a dühösségtől. Én csak nevetem, mikor helyet foglal közöttük a leezett lövedékünk. Nem szeretnék olyankor náluk lenni vendégségben.

Azonkívül a háborúra vonatkozólag azt mondhatom, hogy az idei háború sokkal olcsóbbá kerül, mint a múlt évi. Nem is esoda, mert „furt“ marsoltunk, és tört, szakadt minden a sok marstól, és nem lehetett megcsinálni, de most minden ezrednél lent dolgozik a suszter, snejder, kovács, bognár stb. „albtájlung“, és ami megrongálódik, azt adják a mesterének és újat csinál belőle.

Most nem is vesszük észre sokszor, hogy háboruban vagyunk. Enni-inni valónk van bőven és cigarettánk is szintén. Lakbért nem kell még most fizetni, — s ha jön a tél, esi-

nálunk téli sátor a sziklából és üzzük tovább az ipart.

(Mindezek után kérném szépen tisztelt szerkesztőséget vigasztalni a város közönséget hogy büszke legyen, kinek családtagja negyvenhatos, mert ha már itt kell lenni, nem hiába vagyunk itt. Bizonyítja az a sok vitézségi érem, amely oly sűrű az ezredünkben, hogy az kimondhatatlan, és az is igazolja, hogy a mi kedves és jó korpskommandantsunk: József főherceg öfensége, mikor eljön az ezredünkhöz negyvenhatos fiait megnézni, úgy mosolyog, majd elrepül örömebe.

Hazafias üdvözetünket küldjük a sziklák közül: Korpól. Bürgés György, Benke István, Tóth Imre, Vízhányó Imre, 46-os katonák.

— **Erzsébet királyné emlékezete.** Hagymányos kegyelettel emlékezett meg Szeged közönsége a pénteki évfordulón is Erzsébet királyné haláláról. A középületeken gyászbogók lengtek, a templomokban istentisztelet volt. A rókusai templomban tartott gyászmisén megjelentek a városi és állami hivatalok vezetői. A zsidó templomban az újévi istentisztelet keretében dr. Löw Immanuel főrabbi mondott emlékbeszédet.

Budapestről jelentik: A hivatalos gyásztisztelet délelőtt tíz órakor volt a budavári koronázó főtemplomban, amelynek hájójában díszes ravatalt állítottak fel. A kormány nevében Jankovich Béla vallás- és közoktatásügyi miniszter, a katonaság részéről pedig gróf Marenzi gyalogsági tábornok, Budapest katonai parancsnoka vett részt a gyásztiszteleten. Az ünnepi misét Nemes Antal püspök mondta.

Bécsből jelentik: A schönbrunni kastély kapujánál péntek reggel csöndes szent mise volt Erzsébet királyné halálának évfordulóján. A misén, amelyet Seidl udvari plébános mondott, a királyon kívül jelen volt az uralkodóháznak valamennyi Bécsben időző tagja és az udvartartás személyzete.

— **D. nkl tábornok első osztályu katonai érdemkeresztet kapott.** A hivatalos lap pénteki száma közli, hogy a király Dankl Viktor lovassági tábornok, tiroli honvédelmi parancsnoknak az ellenséggel szemben kiváló szolgálatainak új elismerésül a katonai érdemkereszt első osztályát a hadiékítménnyel adományozta.

— **A szegedi hadsegélyző bizottság felhívja a közönség figyelmét arra, hogy a tél közeledik és a pamut fogytán van.** Kér tehát mindenkit, hogy a háztartásában nélkülözhető gyapjú, pamut és kaucsuk anyagokat, rongyokat és maradókat szedje össze és juttassa el a belvárosi ovóiskolában levő hadsegélyző hivatalhoz.

— **A közbághid múlt havi forgalma.** A közbághid felügyelősége a vágóhid múlt havi forgalmáról szóló jelentését pénteken terjesztette be a főkapitányhoz. E szerint Szeged husfogyasztása az előző havi husfogyasztással szemben erős esökkenést mutat. Ennek a esökkenésnek egyrészt a hustalan napok, másrészt pedig a hus nagy drágasága az okozói. Levágtak a múlt hónapban a vágóhidon 13 birkát, 159 ökröt, 303 tehenet, 41 növendékmarhát, 336 borjut, 987 juhót, 357 bárányt, 1701 sertést és 8 lovat.

— **A tengerpart menekültjeinek elutazása.** Az olasz háború kitörése után a tengerpartról elmenekült és Szegedre telepített olaszok és szlovének pénteken délelőtt az osztrák kormány rendeletére elutaztak Szegedről Ausztriába. Vonatuk egynegyed 11 órakor indult el a szeged-rókusai állomásról, ahol megjelent Scultéty Sándor főszámvevő, dr. Berkes Dezső orvos és Gróf Dezső rendőrtiszt. Ferenczfi

**Lengyel mezőkön,
tábortűz mellett...**

**GYÓNI GEZA
przemysl versei.
Ára 1 korona.**

Kapható: **VÁRNAY L.**
:: könyvkereskedésében. ::